

LBRIS

We know
books

Kormányos Ildikó Csilla

AZ ÜGY LEZÁRVA

Első könyv • Különös történetek

tortoma
KÖNYVKIADÓ

BARÓT, 2021

Előszó

Szinte észrevétlenül hordozzuk magunkban a múlt terheit. Jelenünket és terveinket is megterheli mindaz, ami egyszer, a letűnt időben életünk része lett, és az idő múlásával is képtelenek vagyunk elszakadni tőle. Visszük magunkkal. Mint egy nem kívánt, hozzánk ragadt, velünk egygyé vált koloncot. Próbáljuk elrejteni a tudatalattinkban, több-kevesebb sikerrel biztatva magunkat, hogy csak a szépre emlékezünk...

Kormányos Ildikó regényében emberi sorsok találkoznak. Először csak egyvalakit látunk, az önmagára figyelő modern embert. Aztán szép lassan felsorakoznak mellette ismeretlen életutak. Párhuzamosan ismerjük meg a több szálon futó cselekmény szereplőit. Múlt és jelen találkozik. Fikció és személyes emlékek. Az egyedülletbe menekült ember pedig szép lassan megnyitja mások előtt a jó alaposan beretesztelt ajtót.

Emberi sorsokat látunk hát, aminek nyomán egyszerre rádöbbenünk: hiszen ezek mi vagyunk. Vagy akár mi is lehetnénk. Hiszen a mi történetünk is valami hasonló. Szép remények, nehéz indulások, fájdalmas csalódások, megtorpanások és újrakezdések.

Időnként azonban az élet mégis kegyes hozzánk, és visszaad valamit abból a sokból, amit elvett tőlünk. Ezért is könnyű ezzel a történettel azonosulnunk, mert lépten-nyomon úgy érezzük, a mi életünkéből is tartalmaz egy-egy fontos részletet, szálát, eseményt. Amit elrejtettünk, mert fáj. Pedig jó lett volna megbeszélni, kibeszélni, átgondolni, megválaszolni ezeket a fájó életrészleteket is. Egy idő után, a történet alakulásával párhuzamosan azt is követjük már benne, vajon mi mindent és továbbit találunk benne önmagunkból, szívünk mélyére rejtett múltunkból.

Kormányos Ildikó könyvének szereplői kézen fognak bennünket, mi pedig velük tartunk, mert rajtuk kívül önmagunkra is kíváncsiak

vagyunk. Vajon sikerül-e megbirkóznunk múltunk óriás árnyaival? Ki tudjuk-e végre mondani mi is: az ügy lezárva? Tudjuk-e úgy élni tovább az életünket, úgy tervezni holnapunkat, hogy lelkünk megtalálta a rég keresett válaszokat, elengedte a túlon túl sokáig magunkkal hordozott fájdalmakat? Nehéz kérdések ezek, de érdekelték vagyunk a válasz megfogalmazásában és megtalálásában.

Ezért tartunk a szerzővel, hátha a könyv végére érve mi is kimondhatjuk a választ: az ügy lezárva.

Fábián Tibor

Bevezető

Ő ott feküdt mellettem, hátunk, lábunk, karunk olykor összeért, s a másik testmelegének egyszerű, tiszta érzése jólesően járt át mindkettőnket. Nem voltunk egyedül, ott volt nekünk a másik testestül-lelkestül, kiegészítve vágyainkat, álmainkat, de legfőképpen békességet és nyugalmat sugározva, amire mindig is vágytunk. Jóban-rosszban együtt, ahogy mondani szokás.

Legalább egy órája ébren voltam már, éreztem, hogy nemsokára kelni kell. Hallgattam mellettem a súlyos szuszogást, és vártam. Azután megszólalt az óra. Először lassú ritmusokkal, halkán sípolt bele a csöndbe, majd egyre szaporábban, egyre hangosabban, követelőzőbben. Az ágy hirtelen hatalmas hullámokat vetett, s én föl-le hánykolódtam rajta, mint egy viharba keveredett halászbárka, amíg az óra elhallgatott, s újra csönd lett. Vártam. Tudtam, hogy mi következik most. A hullámozás felém sodródott, és szerelmes kezek osontak a takaró alatt. Fülemben százszor, ezerszer újra hallott, mégis megunhatatlan szavak áramlottak lelkesen, kellemesen, s töltötték föl lélekakkumulátoromat.

Reggel fél hétkor csak akkor eszem, ha dolgozni megyek. Máskor kibírom kilenc, tíz óráig is, de amikor több energiára van szükségem, akkor evés nélkül nem tudok elmenni itthonról. Muszáj indulás előtt túl lennem rajta, mert legközelebb már csak délután kerülhet rá sor. Valami szendvicsfélét dobok össze paprikával, paradicsommal, uborkával meg rettekkel, és forró teát iszok hozzá. No meg egy kávé. Sok ember odavan érte, én viszont nem szeretem. Csupán a vérnyomásom rendben tartása miatt iszom meg. Hét órakor már az állomásra indulunk, hogy elérjem a hét óra tizennégyes vagy az utána következő vonatot. Hétköznap hétpercenként vannak járatok, egyszerűen képtelenség elkésni, hacsak nem indulnék túl későn. Másfél óra utazás egy átszállással eléggé unalmas, muszáj lefoglalnia magát az embernek valami értelmes dologgal.

Legtöbbsen a telefont részesítik előnyben, mások beszélgetnek, én és még néhányan könyvet olvasunk.

Ma reggel Szepes Mária híres-hírhedt regénye, A vörös oroszlán akadt a kezembe. Unokaöcsém ajánlotta pár éve, és az idén végre hozzájutottam. Miután nemrég kiolvastam a 83 éves Hendrik Groen humorral, olykor fanyar iróniával átíratott naplóját, most valami egészen másra vágytam. Meg is kaptam. Sejtettem, hogy valamiféle misztikum rejlik ebben a könyvben, de azt nem gondoltam, hogy a mély okkultizmust ilyen egyedi, különleges találásban kapja kézhez az olvasó. Eleinte botladoztam, újra és újra elolvastam egyes sorokat, képtelen voltam fölfogni a cirkalmas megfogalmazásokat, az olykor ismeretlen szavakat, kifejezéseket s a számomra idegen gondolatmenetet. Aztán belejöttem, száguldottak szemem előtt a sorok, ahogyan a vonat száguldott velem a síneken. De amikor már azt gondoltam, hogy végre minden könnyedén fölfogható és tisztán értelmezhető, akkor újra összegubancolódt az egész. Egy olyanfajta nyelvezet bonyolult útvesztőjébe kerültem, hogy az az érzésem támadt, mintha nem is a saját anyanyelvemen jutnának el hozzám a gondolatok, hanem valami fölfoghatatlan túlvilági nyelven, már-már zagyvaságban. Nem adtam föl. A könyvet becsuktam, és azt reméltem, hogy később, amikor az agyam kicsit fölfrissül, újra hozzáfoghatok, és meg fogom érteni a most még nehezen értelmezhető dolgokat. Úgy éreztem, nem véletlenül akadt most kezembe ez a könyv. De történik egyáltalán valami véletlenül az életben?

Aznap egy új helyen kezdtem. Idős, beteg házaspár otthonában kellett takarítanom. Vagyis nem kellett, hiszen én vállaltam, senki nem kényszerített. Viszont néhány dologgal kétségtelenül szembesülnöm kellett. Nem panaszkodom, amiért mások után takarítok, hiszen nem ostromoz senki, nem zaklatnak, nem dirigálnak, sőt, inkább megköszönik, hogy helyettük elvégzem a piszkos munkát. Mégis, három éve, amióta elkezdtem dolgozni járni Ausztráliában, vagyis mindenféle önkéntes munka után pénzkereseti lehetőségként a takarításig jutottam, időnként elgondolkodom azon, hogy vajon miért történt ez így. Elvégre Magyarországról diplomával a kezemben jöttem el. Lehet mondani, hogy nem én vagyok az egyetlen, de ez nem vigasz, sőt még inkább elgondolkodtató. Az anyukám száján szaladt ki, amikor megtudta, hogy mivel foglalkozom, „hát ezért tanultál annyit, hogy most mások után takaríts?”. Tudom, hogy fáj

neki, amikor eljöttem otthonról, és az is, hogy bár azt gondolta, a jobb élet reményében maradtam itt, távol a hazámtól, mégis sokkal nehezebb munkát végzek, mint ott. Eleinte én magam is tele voltam kérdésekkel, még az is felmerült bennem, hogy vajon miért sújt így az élet. Azután lassacskán rájöttem, hogy a kérdéseimet csakis magamnak tehetem föl, és a válaszokat is nekem, magamnak kell megtalálnom rájuk. Egyre inkább úgy tűnt, hogy amit meg kell tanulnom ebben az életben, az nem az iskolapadban sajátítható el, hanem sokkal inkább a való életben. Szépen, lassan eljutottam oda, hogy nem bombázom Istent a miéjtjeimmel, sőt önmagamon kívül senki más sem.

Miközben a hónapok óta elhanyagolt, fekete mocskot súroltam a véccélőke fehér porceláncsészéjéről, és gyomromban, torkomban az öklendezés érzésével küszködtem, az járt az agyamban, hogy vajon mi vezetett engem ide, erre a helyre, és miért éppen azt teszem, amit teszek. Gondolatban végigjártam újra az utat, amit idáig megtettem, és kerestem a mindenben benne rejlő észszerűséget, a nagyszerű csodát, ami megalapozta számomra ezt a pillanatot. De főleg arra voltam kíváncsi, hogy az a pillanat, amikor négykézlábra ereszkedve szemezek egy véccécsészével, vajon milyen nagyszerű csodát alapoz meg majd a jövőre nézve. Mert csodák igenis léteznek.

Újjonnan fölfedezett könyvem főhőse azt állítja, hogy a be nem járt út fehér foltot hagy a lelkünk térképén. Én szeretem a színeket. Az otthonomban, a ruhatáramban, az életemben, mindenhol és mindenben. De vajon mi van a lelkem térképével? Ezen eddig még nem gondolkodtam. A lelkemre kétségtelen, hogy a nyugtalanság jellemző. Mindig igyekeztem kiszínezni, eseményekkel megtölteni az életemet, de hogy a megfelelő színeket használtam-e a palettámról, és valóban sikerül-e az összes fehér foltot eltüntetnem, mire az út végére érek, abban nem vagyok egészen biztos. Mindenesetre olykor hiányérzetem van. Mintha még valaminek, valami nagyon fontos dolognak el kellene jönnie. Hogy minek, azt nem tudom pontosan, de azt igen, mert megtapasztaltam színezés közben, hogy ha nem ügyel az ember, akkor a színek könnyen összevegyülhetnek, és együtt, a fehér lapon feketévé válnak.

Este fáradtan értem haza. Fizikailag, szellemileg és lelkileg egyaránt. A testemet a munka fárasztotta, agyamat az újjonnan fölfedezett, titok-

zatos könyv foglalta le, s lellem a válasz után vágyakozott, amit immár ötvenhat éve keresek. Néha úgy érzem, közel kerülök hozzá, máskor kicsúszik a kezem közül, mint egy nyálkás testű, sikamlós angolna. De nem adom fel. Egy ideje az a gondolat foglalkoztat, hogy kipróbálok valami különlegeset. Luise L. Hay Éld az életed című könyvében írja, hogy a saját helyzetünkön csakis mi magunk változtathatunk, mert a problémáink megoldásának kulcsa a saját kezünkben van. Luise szerint a gyermekkori sérelmekre úgy lehet leghatékonyabban vigaszt találni, ha önmagunk felnőtt énjét állítjuk az egykori kisgyermeki énünk szolgálatába. Mégpedig vizualizáció segítségével. Elképzeljük a gyermeket – önmagunkat –, amint sír és vigasztalásra vár. Felemeljük, megöleljük, biztosítjuk a szeretetünkéről, s addig dédelgetjük, amíg megnyugszik és megérti, hogy bennünk mindig megbízhat, ránk mindig számíthat. Ez a gondolat a könyv elolvasása óta itt motoszkált a fejemben, és kerestem a számomra legmegfelelőbb kivitelezési lehetőséget. Jól tudok vizualizálni, semmi gondom azzal, hogy elképzeljem a fent említett szituációt, azonban én egy egész életciklusomat szeretném meggyógyítani. Jól tudom, hogy a jelenünk és a jövőnk a múltban gyökerezik. Azt is, hogy a múltbéli, fájó dolgokat jobb elengedni, mint egész életünkön át rágódnunk rajtuk. Úgy éreztem, hogy ebben az egyszerű és észszerű, mégis oly nehezen megvalósítható tényben rejlik az én megoldásom is. Bár kimerült voltam, az agyam mégis folyamatosan zakatolt, és pattanásig feszült a gondolattól, hogy ezt az ügyet egyszer s mindenkorra le kell zárnom.

Megőrizni a gondolatot és megszabadulni tőle számomra ugyanazzal a módszerrel lehetséges. Az írással. Úgy érzem, ez az egyetlen módja annak, hogy el tudjak indulni a felé a bizonyos csoda felé, amit a jelenben alapozok meg, s úgy hívják, hogy a jövő.

Este a számítógépen új word dokumentumot nyitottam, és írni kezdtem. Gondolatban fölemeltem, magamhoz öleltem és megvigasztaltam a gyermeket, a nagylányt és a fiatal nőt. Biztosítottam mindőjüket arról, hogy szeretem őket, és hogy rám mindig, mindenben számíthatnak. Felidéztem minden fontos emléket, majd egy szebb, békésebb történetet szőttem egykori önmagamnak, elengedve mindent, ami fáj, ami visszahúzott és nem engedett tovább. Történetemet kitalált szereplőkkel töltöttem meg, s belevetettem magam a képzelet világának különös tengerébe.

I.

...motoros kaland...

A lány huszonegy éves volt, a fiú tizenhat. Egy szórakozóhelyen látták meg egymást. Hétágra sütött a júniusi nap, és ők bent ültek a füstös, alkoholgőzös kis presszóban. A lánynak imponált a fiú vagánysága és testhez simuló motorosruhája, a fiúnak pedig a lány kora és az azzal járó tapasztalata. Még aznap este együtt motorozták keresztül-kasul a várost, másnap pedig egy egész motoros bandával indultak a közeli üdülővárosba. A lány ugyanazt a szabadságot érezte a motoron, mint lóháton, amikor lovagolni tanult. Az országúton körülöttük bűgő járművek tömege felfokozta benne az izgalmat, és egekbe emelte az adrenalinszintjét. A fiú bátyja is ott volt a motorosok között, aki bár korban jobban illet volna hozzá, mégsem keltette föl az érdeklődését.

A kicsi üdülőhely a folyóparton egész évben vonzotta a látogatókat. A néhány épületből, egy élelmiszerüzletből és pár szórakozóhelyből álló településen a házak egy vonalban sorakoztak, szemben a vízzel, s az épületeket hátulról fél körívben az erdő karolta át. Minden évszakban volt valami különös jellegzetessége a világ szeme elől jól elzárt, aprócska ékszerdoboznak. Tavaszi esőzésekor a virágzó fák, bokrok illatával telt meg a levegő, és vidám madárdaltól visszhangzott az erdő. Nyáron az egész környék fölpezsdült, és minden szempontból a turisták által fölkevert víz dominált. Majd, amikor nyárból lassan őszbe fordult az idő, a színek zöldből aranyárgává fakultak, azután égővörösre váltottak, s esténként a nap hatalmas korongja méltóságteljes nyugalommal tűnt el az ég alján a felhők tobzódó színkavalkádjában. Mire beköszöntött a tél, és a hó hideg, csillogó, fehér takaróba öltöztetett mindent, már alig

lehetett észlelni némi életjelenséget. A zord idő ilyenkor elzárta a világot elől és visszaadta a természetnek a tájat.

Amikor a motoros csapat megérkezett, már javában tartott a nyár. A folyóban, a nádas szélén kacsák úsztak, és nem messze tőlük vízibiciklisek taposták a hullámokat a parti kölcsönző járgányain. Csendes, kellemes, igazi természetbarát környezetbe csöppentek. Jól ismerték a helyet, nem először jelentek meg ott így együtt. Minden évben voltak alkalmi jelentkezők is, akik vagy azért csatlakoztak hozzájuk, mert élvezték a közös motorozást, vagy azért, mert a bandába tartozás előnyeit akarták valamilyen formában élvezni. Amikor megérkeztek, egy helyen parkolták le az összes féltve őrzött, olykor kisdedként dédelgetett járművet, és csapatostul tértek be egyik szórakozóhelyről a másikra. Mindenütt nagy feltűnést keltettek. Az embereken látszott a bizalmatlanság, és hogy nem szívesen tartózkodnak velük egy helyiségben, mert a motorosoknak, főleg bandában, mindig rossz hírük járta. A lány viszont nagyon élvezte a helyzetet. Alkoholt nem fogyasztott, de neki ahhoz, hogy el tudja engedni magát, nem is volt szüksége ilyesmire. Teljesen átadta magát a zenének, táncolt, vagy inkább tombolt, mintha az élet minden régi és leendő sérelmét a táncról megrészegülve élvezetté akarná formálni.

A nagy társasági együtt mulatásban nem tűnt föl neki, amint az előző nap megismert fiúja el-eltűnt egy kis időre. Csupán akkor lepődött meg, amikor egyszer visszatérve egy ilyen „kiruccanásból” a bátyjához sietett, valamit a fülébe súgott, amire az azon nyomban fölállt az asztaltól, és gyors léptekkel s a lehető legkisebb feltűnést keltve elhagyta a szórakozóhelyet. Ezután a fiú a lányhoz ment, és kérte, vagy inkább ellentmondást nem tűrően utasította, hogy menjen ő is a bátyja után. Nem magyarázkodott, csupán annyit fűzött hozzá, hogy most ne kérdezzen semmit. A lány nem tudta mire vélni a dolgot, de a fiú eléggé egyértelmű volt. Bár nem szerette, ha utasítgatják, mégis most úgy érezte, hogy nem lenne jó, ha ellenkezne, ezért fogta a táskáját, és ő is a fiú bátyja után ment, aki az erdősáv egy bokrosabb része felé tartott, és hamarosan egy jutazsákkal a kezében tűnt föl. A zsák jól láthatóan valami nehéz

dolgot rejtett, mert lehúzta a karját. A leparkolt motorok felé sietett, és intett a lánynak, hogy kövesse őt. Egy idegen srác várta őket egy Suzuki motor mellett. Szó nélkül motorra ültek mind a hárman, és együtt elindultak hazafelé. Pár kilométer után letértek a műútról, és megálltak a folyóparton. A motorokat sztenderre állították egy tisztáson, majd az erdősávon keresztül lesétáltak a vízhez. Ott egy kis földnyúlványon leültek a fűre, és akkor az idegen fiú elmesélte, hogy mi is történt valójában. A lány végre megtudta, hogy a barátja egy másik motorról leszerelt valamit, amit gyorsan el kellett tüntetni, mielőtt valaki észrevette volna. Ez a valami volt a zsákban, és igencsak nagy baj lett volna, ha kiderül, hogy a bandán belül lopás történt. A lány szíve a torkában dobogott. Úgy érezte, képtelenség, hogy ő ilyesmibe keveredett. De amikor azt hitte, hogy aznap ennél rosszabb már nem történhet, akkor nagyon tévedett.

Nem sokáig üldögéltek hármasan a folyóparton az éj sötétjében. Egy kis idő múlva az idegen fiú elment, hogy megnézzze, van-e elég benzin a motorjában ahhoz, hogy hazajusson vele. A bolond lámpa híján egy szál gyufát gyújtott, és azzal akart belemenézni az üzemanyagtartályba. A tűz azonnal lángra lobbantotta a tartályból fölszálló gőzt, és a Suzuki különleges lángnyelveket ábrázoló, igényes festésű tankja pillanatok alatt hatalmas, valódi lángokba burkolózott. A toronymagasra fölcsapó, vörössárga lángok ijesztően nyaldosták az eget, és a földnyúlványon rekedt két ember a menekülés lehetőségét kereste. A szerencsétlenül járt motor a tisztáson állt, de közelében az erdősávot alkotó sűrű fák, bokrok még az enyhe júniusi éjszakában is könnyen meggyulladhattak. Egyetlen menekülési lehetőségük a víz felé volt, de a lányon ez nem sokat segített, mert nem tudott úszni. A rémület szerencsére csak egy-két percig tartott, mert a kigyulladt motorban kevés üzemanyag volt. Hamar elégett, így a tűz nem terjedt tovább. A benzinnel azonban minden más is elégett a motoron, ami éghető volt. Miután megállapították, hogy a jármű használhatatlan, a lány és a barátja bátyja fölült az ép motorra, míg az idegen fiú a saját, elégett motorjára, amit hozzákötöttek az előzőhöz. A lopott holmit a lány tartotta maga előtt, mint egy bűnrészes. Így vontatta haza

az egyik motor a másikat, és a három ember egész úton azon izgult, nehogy kiderüljön a lopás, és nehogy a banda utánuk eredjen, mert az hétszentség, hogy nem tudnának előlük elmenekülni.

A lány másnap még találkozott a fiatal sráccal, de az előző napról semmit nem beszéltek. Az éjszakát együtt töltötték a fiú szüleinek a házában, és másnap a lányt a fiú bátyja vitte ki a vonatállomásra. Soha többé nem találkoztak, és a lány évtizedekig a városba sem ment vissza. A fiatal fiúra csupán három dolog emlékeztette. Az egyik egy heg a térdén, amit megismerkedésük napján szerzett motorozás közben, amikor a fiú túlságosan bedőlt egy kanyarban, s neki az aszfaltot súrolta a lába, a másik a kalandos motoros kirándulás, a harmadik pedig a szex egy tapasztalatlan tizenhat évessel.

Szilvi a konyhaablaknál ült, és a nagymamától örökölt rózsaszín virágos, aranyszélű, kínai porcelán kávéscsészével a kezében lenézett az emeleti ablakból az utcára. Odalent a játszótér üres volt, csak néhány veréb szökdécselt a homokozó és a hinták körül pár apró kenyérmorzsza, eldobott kiflivég vagy almacsutka után kutatva. Gyerekkora óta nem sok változás történt. A játszótéri hajóhintákat jó pár éve lecserélték modernebb, talán kevésbé veszélyes hintákra, és egyéb játékok meg néhány pad is került oda, de a park többi része a régi maradt. A játszótérrel övező és az épületsor mentén húzódó járda mellett magasodó, szürke törzsű, fiatal platánok és a nóra-bóra fák bordós lombkoronája jól megférték egymással. Alattuk illatos, színes virágokkal teli rózsabokrok sorakoztak. A park jobb szélén a közösségi ház állt. Az épületet a szocialista rendszer kezdte építeni, és eredetileg pártháznak szánták, de amint elkészült, az események szerencsés alakulása folytán egészen más szerep jutott neki a város életében. Vele szemben, a park másik széléről a sok vihart megélt katolikus templom nézett farkasszemet vele. Ha Isten háza érzéseket tudott volna kifejezni, minden bizonnyal megkönnyebbülve sóhajtott volna fel, amikor kiderült, hogy a vele szemközti épület végül nem az ellenségei székhelye lesz, hanem inkább a város kulturális életének központjává válik.

Tavasszal minden évben virágokat ültettek a park szépen gondozott virágágyásaiba, de főleg a közepén álló Dózsa-szobor köré. A szobor

mögött mocsári ciprusok álltak. „Milyen szépek, s milyen büszkén állnak ott azok a különleges fák, pedig mocsár még a közelükben sincs” – gondolta Szilvi. „Vajon kinek az ötlete volt őket éppen erre a száraz, szikes helyre ültetni?” A fiatal nő tekintete végigsiklott a parkon a művelődési háztól a templomig, aztán a templomhoz érve megtorpant. Valahányszor rápillantott a kis toronyra, a nagymama jutott az eszébe. Vagy húsz évvel ezelőtt ővele volt bent ott utoljára. Kislány korában a nagymama minden vasárnap szépen felöltöztette, megfogta a kezét, és elvitte őt a misére. Azt mondta, hogy a templom Istent jelképezi, Istent, akinél a szülei laknak, amióta elmentek tőlük. Ő akkor még nem tudta, nem értette, hogy miért költöztek el a szülei Istenhez, és sokáig azt hitte, azért mennek vasárnap a templomba, hogy ott találkozhassanak. Szerette volna elmondani nekik, hogy mennyire hiányoznak és megkérni őket, hogy jöjjenek haza. De nem találkozott velük, és nem mondhatta el soha, amit oly nagyon szeretett volna. A nagymama egyébként is azt mondta, hogy a templomban nem szabad beszélgetni, csak magunkban fogalmazhatjuk meg a szavainkat. Ő meg is fogalmazta szépen, egyetlen mondatban, és minden alkalommal csak azt a mondatot hajtogatta magában, amíg csak a templom falai közt voltak. Beszélhetett tőle a pap akármiről, mert ő csak arra az egy mondatra koncentrált. Néha még a szemét is behunyta, és úgy ismételte magában: „Isten, kérlek, engedd vissza a szüleimet hozzánk, hogy nekem is lehessen anyukám és apukám, mint a többi gyereknek.” De Isten nem hallgatta meg őt. Legalábbis ő ezzel magyarázta azt, hogy hiába kérlelte heteken, hónapokon, sőt éveken át, mégsem engedte haza az ő szüleit. Aztán amikor betöltötte tizenötödik évét, nem ment többé Isten házába. Akkorra már rég tudta, hogy hiába kérleli Istent, mert aki elment őhöz, az vissza nem jön onnan soha többé. És mivel valamilyen különös érzés folytán úgy tűnt neki, hogy a szülei mégis mindig vele vannak, bármerre is jár, így nem sok értelmét találta annak, hogy az idejét a templom falai közt töltsse. Nem beszélt a nagymamának arról, hogy mit érez valójában, csak annyit mondott neki, hogy mások sem járnak templomba, és nem akarja, hogy a többiek kiközösítsék emiatt. Meg aztán abban az időben a továbbtanulás szempontjából sem vetett volna jó fényt rá, ha azt gondolják róla, hogy vallásos. Utóbbi érvet végül a nagymama is elfogadta,

és belátta, hogy ezután vasárnaponként egyedül kell mindkettőjük lelki üdvéért imádkoznia.

Miután megitta a kávéját, gondosan elmosta a csészét, majd kezébe vette a rózsaszín műanyag tokba zárt cédélemez, amit aznap reggel talált a postaládájában. Amikor fölhozta, egy darabig kíváncsian nézegette a rózsaszín tokot. Nem volt rajta név, cím, semmi. Amikor kibontotta, egy cédét talált benne, amire ezt írták: „Az ügy lezárva”. A tokban még egy géppel írott, szépen összehajtogatott lap volt. Először ezt olvasta el: „Mind-en, amit ezen a lemezen talál, velem történt, és azért írtam ki magamból, hogy el tudjam engedni végre a fájó emlékeket. Olvassa el és használja fel, ha jónak találja. Ha időnként kusza a gondolatmenetem, kérem, nézze el nekem, én nem vagyok író, mint Ön.” Név ezen sem volt. Szilvi először nem tudta, mitévő legyen. Nem merte beletenni a laptopjába a ki tudja, honnan származó lemezt, nehogy az valami vírust szedjen össze tőle. De azután győzött a kíváncsisága. A cédét a lejátszóba tette, majd két kattintás után egy mappa tűnt föl ugyanazzal az elnevezéssel, mint ami a lemezen is szerepelt, „Az ügy lezárva”. Egy darabig csak nézte a sárga színű, mappa formájú ikont, és az elnevezésen elmélkedett. Az ügy... de vajon milyen ügy? És mi az, hogy lezárva? Egyáltalán neki szánták ezt, vagy lehet, hogy valami tévedésről van szó? Két kattintás, a mappa megnyílt. Egy word dokumentum jelent meg, rajta megint ugyanaz a szöveg, mint a papíron és a mappán. És egy kép. Szilvi először a képet nézte meg alaposan. Egy rajz volt, ami egy fekvő férfit ábrázolt. Pontosabban egy hanyatt fekvő, szakállas, húsz év körüli férfit behunyt szemmel. Csíkos pólót viselt, és a hasán egy nyitott könyv pihent, rajta pedig a kezei. Úgy tűnt, hogy az egyik mutatóujj követte a könyvben olvasott sort, mielőtt gazdája elaludt volna. A kép önmagában nem sokat mondott neki, ezért bezárta a képfájlt, majd az írott fájlra kattintott, és olvasni kezdett: „...motoros kaland... A lány huszonegy éves volt, a fiú tizenhat.”

II.

Péntek volt, augusztus huszadika, nemzeti ünnep. Az új kenyér ünnepe vagy Szent István király megkoronázásának ünnepe? Talán ez is, az is. Toldi Szilvia újságíró előző nap adta le soron következő cikkét, és jelenleg közel egy hete volt arra, hogy a következő heti cikket megírja és elküldje a TL – Testestül-Lelkestül – elnevezésű női magazin szerkesztőségének. Az ünnepi eseményeket már régóta nem követte, és az éjjeli, szokásos nagy tűzijáték sem érdekelte, amit számtalanszor látott a hét év alatt, amíg a fővárosban lakott. Igaz, hogy jelenlegi lakóhelyén csupán a televízió képernyőjén gyönyörködhetett volna benne, de a tévénézés nem tartozott kedvenc időtöltései közé, és ezt a programot is szívesen kihagyta. A hét vége nyugisnak ígérkezett. Nem kellett sehová rohannia, és már azt is tudta, mi lesz az egy hét múlva esedékes története. Szóval teljes nyugalom vette körül. Vagy mégsem?

Évek óta élt egyedül. Minden idejét a munkája kötötte le, no meg a kutyája, aki immár tíz éve volt leghűségesebb társa. Tutyukát akkori barátjától kapta a huszonötödik születésnapjára. Különös születésnap volt, mert éppen akkor szakítottak, így a kutya inkább számított búcsúajándéknak, mint olyan igazi szülinapi meglepetésnek. Úgy tervezték, hogy a Margitszigeten találkoznak, majd egy kellemes séta után vendéglőbe mennek, és ott ünnepelnek. De nem így történt. A férfi nem egyedül érkezett. Egy nyolc hónap körüli, meghatározhatatlan fajtájú, apró négy lábút vezetett maga mellett, nem szólt semmit, csak Szilvi kezébe nyomta a pórázt, és elment. Ő utánakiáltott, magyarázatot kért volna, lépett egyet, indulni akart a férfi felé, mégis az után az egyetlen lépés után úgy állt ott földbe gyökerezett lábakkal, mozdulatlanul, mint akit odacövekeltek. A kutya izgatottan nyöszörgött lent a fűben, talán félt

a kiabálástól és az idegentől is, akihez immár elszakíthatatlanul hozzá volt kötve.

– Jól van már, Tutyuka, ne nyüszíts, légy szíves! Hallod? – fordult a kutyához, miután barátja teljesen eltűnt a szeme elől. – Most mit csináljak veled? Én nem értek a kutyákhoz, és különben sincs időm veled foglalkozni. Oké, idekötlek ehhez a padhoz, majd csak jön egy kedves ember, és magával visz. – Miközben lehajolt, hogy tervét véghez vigye, észrevette a kutya nyakörvéhez rögzített kis papírdarabot. Egy levél volt, rajta egy sokatmondó üzenet: „Neked nem férő, hanem jó barátokra van szükséged. Erre a célra ő éppen megfelel.”

Így kezdődött barátsága Tutyukával. Azóta sokszor elgondolkodott az üzeneten, és tulajdonképpen egyetértett vele. Eleinte bosszantotta, hogy valakiről gondoskodnia kell, és felelősséggel tartozik érte, mert mindig ragaszkodott az önállósághoz és a függetlenséghez. Aztán a kicsi kutyából Tutyuka lett, aki Szilvi mindennapjainak részévé vált, és lassacskán a szívéhez is hozzánőtt. Így az önállóság és a függetlenség ugyan látszólag megszűnt, de csak látszólag, mert Tutyuka kedvéért és csakis az övéért volt hajlandó feladni azokat. Mindenki másnak el kellett fogadnia, hogy ő már csak olyan, amilyen. Nem is akart igazán közel kerülni senkihez. Mintha a tudatalattijában kódolva lett volna, hogy akihez nem kerül túl közel, az nem is tudja megbántani őt. Kerülte a konfrontálódást, a vitahelyzeteket, így el tudta kerülni azt, hogy bárkinnek bármiért magyarázkodnia kelljen. Ez az óvatosság jelentette számára a boldog, kiegyensúlyozott életet, és ezen nem tudott és nem is akart változtatni. És pontosan ezért nem tudott tartós kapcsolatot sem létesíteni. Három hónap már iszonyú sok volt számára az egyetlen emberhez való alkalmazkodásban, éppen ezért amikor a barátja elment, és ő ott maradt a parkban a kutyával, egyáltalán nem bánta, hogy vége lett kérészerű kapcsolatuknak. Nem is maradt volna meg emlékezetében a férfi, ha nem tőle kapta volna Tutyukát.

Végül egyáltalán nem telt nyugodtan a hétvégéje. Pénteken reggel lement Tutyukával sétálni, amikor visszaértek, kivett postaládájából egy rózsaszínű tokban lévő cédét, rövid dilemma után beleolvasott, majd egy kávé mellett, kezében a lemezt forgatva sokáig merengett kifelé

a konyhaablakon. Később lement a boltba, sétált még egy kicsit a kutyával, és nézte az embereket, akik ünnep- és munkaszüneti nap lévén valamilyen városi rendezvényre igyekeztek, vagy csak kihasználva a gyönyörű, nyár végi napot céltalanul sétálgattak. Miután hazament, bepakolta a szennyes ruhákat a mosógépbe, beindította, majd kitakarította a lakást. Késő délután volt már, mire kitergetett az erkélyen. Azután főzött egy gyors zöldséglevest, krumplit süített és két tükörtojást. Késői ebéd volt, de nem törődött vele. Megszokta már, hogy akkor eszik, amikor ráér. Miután elmosogatott, jól megérdemelt pihenésként kényelmesen leült a televízió elé, és kikeresett egy filmcsatornát. Talált is egy jónak ígérkező kalandfilmet, de amikor elkezdte nézni, rájött, hogy az most egyáltalán nem tudja lekötni a figyelmét. A rózsaszínű tok és benne a különös történetet rejtő lemez egész nap a dohányzóasztal szélén hevert a nappaliban, és bármerre ment a lakásban, bármit csinált, vonzotta a tekintetét. Akárhányszor rápillantott, másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy vajon kivel történhetett a nem mindennapi motoros kaland, amit reggel olvasott, és mi lehet a következő történet.

Újságíróként megszokta, hogy mások történeteit hallgatja, de ilyen módon még soha senki nem közölte vele a mondanivalóját. Előfordult, hogy valaki névtelenséget kért, amikor órála jelent meg valami az újságban, de a névtelenség csakis az olvasóknak szólt, mert az újságíró, aki személyesen hallgatta és írta meg az események átélőjének történetét, mégiscsak megismerte, vagy legalábbis személyesen látta és hallotta őt. Megtapasztalni az első benyomás érzését, ami a találkozásukkor merül föl benne, belenézni annak a másik embernek a szemébe, követni minden apró mozdulatát, kifejezésmódját mind nagyon fontos volt számára, mert ezeket ügyesen beleszőhette a hetente megjelenő történetekbe, amelyek között két egyforma nem volt. Hasonlóak akadtak, de a sajátos kommunikáció, a mesélő személyisége mindet egyedivé tette. Ez a cédés történet egyáltalán nem illett bele Szilvi megszokott rendszerébe.

A lapnál eltöltött közel tizenhárom éve úgy elrepült, hogy szinte észre sem vette. Furcsa kezdet volt. Tulajdonképpen tanárnak tanult, de a diploma átvétele után az útja mégis az első kezébe akadó újság szer-